

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **M. W.**

skazanej z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2026 r.,

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt IX Ka 1052/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 6 sierpnia 2024 r., sygn. akt II K 532/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 4 lipca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skaranej M. W., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc następujące zarzuty:

- wystąpienia bezwzględnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu pierwszej instancji (zarzut nr 1);

- naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 59 § 2 k.p.k. skutkującego zaistnieniem bezwzględnej przesłanki procesowej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (zarzut nr 2), a także
- obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP (zarzut 3).

Autor kasacji sformułował również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Argumentując zasadność tego wniosku, przede wszystkim zaakcentował – jego zdaniem – oczywistą zasadność zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wskazując jednocześnie, że brak wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia spowoduje *„nieodwracalne skutki dla skazanej w postaci – co najmniej – konieczności przedwczesnego wykonywania kary ograniczenia wolności”*, szczególnie wobec złego stanu zdrowia skazanej, objawiającego się postępującą chorobą nowotworową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym podstawą uprawniającą do odstąpienia od zasady wykonalności orzeczenia z chwilą jego uprawomocnienia (art. 9 k.k.w.) – i tym samym zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. – są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest, lub ma być wykonane. Nie mogą natomiast stanowić przyczyny wstrzymania wykonania orzeczenia okoliczności, które związane są z ciężkimi skutkami dla skazanego, wynikającymi z wykonania orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 10 czerwca 2005 r., II KK 410/04). Przy rozpoznawaniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia należy również uwzględnić rangę zarzutów podniesionych w kasacji oraz ich widoczną zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (*vide* postanowienie SN z dnia 13 sierpnia 2014 r., V KK 145/14).

Biorąc pod uwagę powyższe wskazania należy stwierdzić, że wstępna kontrola kasacji wniesionej na korzyść M. W. nie wskazuje na zaistnienie tego rodzaju okoliczności. Podniesione przez wnioskodawcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Warszawie. Skarżący co prawda sformułował zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu pierwszej instancji, niemniej powyższe uchybienie nie skutkuje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego automatycznie zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Również drugi z zawizowanych zarzutów, kwestionujący legitymację procesową oskarżycielki prywatnej do samodzielnego oskarżenia M. W. – a skutkujący w ocenie obrońcy uchybieniem przewidzianym w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. – wymaga przeprowadzenia szczegółowej wykładni przepisów zarówno na płaszczyźnie prawa materialnego, jak też prawa procesowego. Także ostatni z podniesionych zarzutów nie jest tego rodzaju, aby już *prima facie* jawił się jako oczywisty i wskazywał na wadliwość zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, w wysokim stopniu uprawdopodobniając tym samym uwzględnienie wniesionej na korzyść skazanej kasacji, w sposób możliwy do stwierdzenia bez jej merytorycznego rozpoznania.

Co się zaś tyczy sytuacji zdrowotnej M. W., to w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazaną z instytucji prawa karnego wykonawczego w postaci odroczenia wykonania kary czy przerwy w jej wykonaniu (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22).

Reasumując, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Podkreślić trzeba, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionej kasacji, która to kwestia będzie przedmiotem rozstrzygnięcia w odrębnym postępowaniu, po szczegółowej analizie materiałów sprawy. Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k.

nie stanowi swoistego prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie do kasacji. Nie oznacza nawet, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]